

gørende nok. Den lyder: „Anvender nogen giftige eller andre farlige Stoffer til Varer, der ere bestemte til Forhandling eller Benyttelse af andre, paa en saadan Maade, at andres Sundhed udsættes for Fare ved Brugen af samme, straffes han, for saa vidt ikke nogen anden Straffebestemmelse maatte medføre højere Straf, med Fængsel eller under stærpende Omstændigheder, navnlig naar nogen derved har taget Skade eller endog er omkommen, med Forbedringshusarbejde“. Jeg synes, denne Bestemmelse er baade udtømmende og klar nok, og Straffene, der her er Tale om, synes mig ikke at lade noget tilbage at ønske i Strengthed. Naar et æret Medlem paaberaabte sig, at vi skulde tage os i Agt, fordi det havde vist sig, at der i England var anlagt en hel Del Sager, vil jeg udtale, at jeg vilde have sat større Pris paa, at der var vundet en hel Del Sager. At anlægge Sager om alle mulige Ting hører der jo ikke stor Kunst til, men om man kan vinde de anlagte Sager, stiller jeg mig tvivlende over for, og i ethvert Tilfælde kan man ikke fra nogen Side benægte det Faktum, at Englænderne kende ikke dette Spørgsmaal, det har ikke vundet en saadan Styrke i England, at det er kommet til Afgørelse af vedkommende Autoriteter. Hovedsagen for mig er, at vi ved Regler fra Lovgivningsmagts Side vilde sikre, hvad der er at sikre med Hensyn til vort Smørs gode Omdømme i England. Det tror jeg ikke er muligt. Man kan ikke tage Konsekvenserne deraf, idet der er mangfoldige andre Forhold, der gribe ind i dette Spørgsmaal. Enhver vil snart kunne indse, at det ikke lader sig gøre her at opstille positive Regler. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Wagner) frembavede forfærdelige Ting som f. Eks. det heldige i at faa Køernes Kælvningstid lagt paa et bestemt Tidspunkt. Der er andre Bestemmelser, som ville have endnu større Betydning, først og fremmest kun at malle Køerne til en vis Grænse, saa at vi kunne blive af med gammelmalende Rør. Hvis vi kunde vedtage en Lov, hvorefter Køerne kun maa malkes til en vis Grænse, vilde en saadan Kalamitet som den, vi en Gang vare udsatte for, slet ikke kunne indtræffe, og saa vilde det se ud, som om vi i vor Lovgivning havde gjort noget forfærdelig stort. Jeg tror nu i Birkeligheden ikke, vi havde gjort noget saa forfærdelig stort derved, men vi kunne vel alle være enige om, at den Slags Bestemmelser er der ingen, der tænker paa at bringe ind under Lovgivningens Omraade. Jeg tror derfor, at man skal være varsom med at tillægge saadanne Bestemmelser Be-

tydning. Nej, Hovedsagen er at komme i nær Overensstemmelse med de Lande, som vi have at gøre med, og at tage alle de Blik til Indtægt, som fremkomme fra vore Konsumenter, ganske særlig fra England. Derved gøre vi vor Produktion saa praktisk og hensigtsmæssig som mulig og have fra vor Side gjort, hvad der kan gøres.

Buff: For jeg gaar over til at svare paa de Bemærkninger, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Wagner) henvendte til mig, skal jeg sige nogle faa Ord til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 11te Valgkreds (Olson). Det ærede Medlem tog jo, — det vil jeg selvfølgelig indrømme, — Sagen paa en meget hensynsfuld og moderat Maade, og det er ikke min Mening at ville gøre andet mod ham igen. Det, som jeg sagde, var, at jeg syntes, at han fra sit Standpunkt maatte stille sig paa det ganske vist meget stærke Standpunkt, at fastholde de 50 pCt., som var det, der stod i den gamle Lov. Det har han ikke gjort og saa meget desto bedre, men saa er han der gaaet fra det egentlige Standpunkt, som Socialdemokraterne vedtog, da vi første Gang fik Loven. Det, som har givet mig Anledning til at svare, var en Hentydning, som det ærede Medlem fremkom med til Venstres, d. v. s. Finansudvalgets og dette Tings Flertals Stilling ved Finanslovens 2den Behandling over for Margarine- og Smørspørgsmaalet ved Sindsygeanstalterne. Det er mig om at gøre i to Ord at give det ærede Medlem en Forklaring af, hvorfor vi stillede os, som vi gjorde. Det var ingenlunde, fordi vi ikke undte Patienterne af 3dje Klasse paa Sindsygeanstalterne at faa Smør, nej, vi stillede os noget reserveret over for Bevillingen, fordi vi mente at have Bevis for, at en Sindsygeanstalt var gaaet over fra Margarine til Smør, uden at der var forlangt forøget Bevilling. Vi ræsonnerede: Have de paa een Sindsygeanstalt kunnet gaa over fra Margarine til Smør uden at komme til Statskassen og forlange forhøjet Bevilling, maa de ogsaa kunne gøre det paa de andre. Det var altsaa ingenlunde, fordi vi ikke undte 3dje Klasse Patienter paa Sindsygeanstalterne at faa Smør. Jeg har blot ønsket at give denne Oplysning. Det ærede Medlem kommer vi jo nemt til Rette med. Han har under Debatten om Toldloven vist, at han stod som sagkyndig og specielt interesseret — jeg mener ikke personlig — i den store Industri, som Cigarmageriet er her i Landet, og det ærede Medlem sagde da: Tag nu ikke al Beshyttelse fra os; tænk paa, at vi skulle ogsaa leve. Men naar